

ธรรมะ: **ใจ** ๆ

พิสุทธิ์ เกรียงบุรพา

สุขภาพใจ

ธรรมะชีว ๆ

พิสุทธ์ เกரியงบุรพา

- จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์สุภาพใจ บริษัท ตถาตา พับลิเคชั่น จำกัด
คณะที่ปรึกษา : เกียรติ ปรัชญาศิลปวุฒิ, กิตติ ปิยพสุนทรา,
สุพล โล่ห์ชิตกุล, รัชชี สุหนต์
ประธานกรรมการบริหาร : บัญชา เฉลิมชัยกิจ
กรรมการผู้จัดการ : โชนรังสี เฉลิมชัยกิจ
บรรณาธิการบริหาร : วรุฒม์ ทองเชื้อ
บรรณาธิการ : สนม นิลวรรณ
พิสูจน์อักษร : รัชนก จงชนะภักดี
แบบปก/รูปเล่ม : ณัฐพงษ์ ภาคีแพทย์
ภาพถ่าย : จิตติวัชร เจริญสมถวิล
ฝ่ายขาย : มนูญชา ศิริวงษ์, เฉลิมชัย แก้วเรือง, อุดร ปัญญาชัย
ฝ่ายการตลาด : อัคคณัฐ ชูมณุม, จีรวรรณ พยาขรินทรวงูร

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

พิสุทธ์ เกரியงบุรพา

ธรรมะชีว ๆ-- กรุงเทพฯ : สุภาพใจ, 2550.

232 หน้า.

1. ธรรมะ. I. ชื่อเรื่อง.

294.315

ISBN 9786167818023

คำนำ

สำนักพิมพ์

Sรรณะชีวิต เป็นผลพวงจากอัลบั้มเพลงธรรมะบันเทิงชุด “เกาะบ้านไต่วัด” ซึ่งผู้เขียน (พิสุทธิ เกรียงบูรพา) หัวหน้ากลุ่มคณะเรียนเชิญผู้มีจิตศรัทธาจัดทำขึ้น และออกสู่สังคม เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๗ อัลบั้มชุดนี้ได้รับความนิยม และเสียงตอบรับของผู้ฟังสถานีวิทยุคลื่น Fat Radio Fm. 104.5 MHz ซึ่งถือว่าเป็นคลื่นของกลุ่มฟังคนรุ่นใหม่อย่างมากมาย จนได้รับรางวัล Hamburger award และคมชัดลึกอวอร์ด ในปี ๒๕๔๗

จากผลงานชิ้นนี้ ทำให้เขาได้มีโอกาสออกสื่อต่างๆ มากกว่า ๓๐ ชิ้น ทั้งรายการโทรทัศน์ วิทยุ สื่อสิ่งพิมพ์ทั้งไทยและเทศ การสัมภาษณ์สด ไปถึงการนำคณะดนตรีกลุ่มเรียนเชิญฯ ไปแสดงสดในสถานที่ต่างๆ ตั้งแต่ใน**ฉบับที่** **เต็มไปด้วยผู้เฒ่ามาาย ไปจนถึงหน้าพระบรมสารีริกธาตุห้องสนามหลวง** อีกทั้งยังมีโอกาสเข้าร่วมทำงานกับพระหลายรูป คณะบุคคลผู้เป็นกัลยาณมิตรทั้งเอกชน ตลอดจนข้าราชการผู้น้อย - ผู้ใหญ่ กระทั่งรัฐมนตรี

จากจุดนี้เองทำให้เขามีแนวคิดที่จะถ่ายทอดธรรมะผ่านเรื่องเล่าที่เกิดจากประสบการณ์ตรงของเขาดังกล่าวกว่าข้างต้น โดยใช้ชื่อว่า ธรรมะชีวๆ

ธรรมะชีวๆ เป็นหนังสือแนวธรรมประยุกต์ ที่น่าสนใจอีกเล่มหนึ่ง เนื่องจากผู้เขียนต้องการจะอธิบายธรรมะ (ที่ลึกๆ เข้าใจยาก) ให้กลายเป็นธรรมะที่เข้าใจง่าย สบายๆ เนื้อหาไม่หนักจนเกินไป เพื่อให้เหมาะกับบุคคลทุกเพศ ทุกวัย โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชนคนรุ่นใหม่ ที่ต้องการจะศึกษาธรรมะ และนำธรรมะไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้มีทั้งหมด ๑๗ บท เริ่มตั้งแต่เรื่อง *เสวนาธรรมกับพระพยอม, ดนตรีกับธรรมะ, ถ้ามันยากเกินไปพระพุทธเจ้าคงไม่บอกให้ทำหรรอก (Mission Possible), Zen of Zen, หัวเราะรำกับสนเฒ่าแสดงธรรมแห่งสวนโมกข์, รวยแล้วไม่โกง ตรรกะนั้นเป็นจริงหรือ? พุทธศาสนาใน MBA format* เป็นต้น นอกจากนี้แล้วผู้เขียนได้เพิ่มบทความ/บทสัมภาษณ์ที่เคยลงในหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน, The Nation, นิตยสาร Hamburger และผลสะท้อนจากดีเจและผู้ฟังเพลงธรรมะชุด “เกาะบันไดวัด” รวมไปถึงเนื้อเพลงพร้อมคอร์ดกีตาร์ ลงไว้ในท้ายเล่มอีกด้วย

ธรรมะชีวๆ เล่มนี้ถือว่าเป็นฉบับอ่านไป-ฟังไป เพราะออกพร้อมกับ CD เพลงธรรมะฮิตๆ ๑๖ เพลงซึ่งเป็นเพลงที่ได้รับรางวัลอัลบั้มนอกระแสดอดเยี่ยม (Hamburger award) เมื่อปี ๒๕๔๗ จึงทำให้ผู้อ่านหนังสือเล่มนี้ได้ทั้งความสงบในธรรมะและความสนุกสนานไปกับเสียงเพลง สำหรับคนที่คิดว่าธรรมะเป็นของลึกซึ้ง/เข้าใจยาก ขอเพียงหยิบหนังสือเล่มนี้อ่านดู! ก็จะมี **ธรรมะไม่ใช่ของยากเลย!**

สำนักพิมพ์สุภาพใจ

คำนำ

(ก่อนจะขึ้นบันไดวัด)

ผมเองจบวิศวกรรมที่บางมด ปัจจุบันกำลังประกอบธุรกิจส่วนตัวอยู่ จู่ๆ เมื่อปี ๒๕๔๕ ก็เกิดอยากจะทำเพลงธรรมะขึ้นมาจากเพลงที่ตนเองแต่งเก็บไว้มาทำเป็นรูปธรรม ซึ่งบางเพลงแต่งไว้ตั้งเกือบ ๒๐ ปีก่อน เผยแผ่ไปในสังคมก่อนที่ตนเองจะตาย หลังจากที่ติดต่อกันไป ก็ถูกปฏิเสธจากหลายแหล่ง หลายสังกัด แบบไม่เหลือเยื่อใยก็มี (ก็ใครจะไปลงทุนผลิตเพลงธรรมะ หาเรื่องเจ๊งตั้งแต่คิดแล้ว) แต่ช่างเถอะ ในความโชคร้ายนั้นยังมีความโชคดีอยู่บ้าง ที่ได้เจอน้องต๋อย (คุณเทิดศักดิ์ จันทร์ปาน) (Producer ผู้อยู่ในวงการเพลงประกอบโฆษณาและภาพยนตร์) น้องเขาคงมีความใจบุญเป็นพื้นฐาน ผสมกับความอยากรู้ อยากเห็น อยากฟังของน้องเขา ในสิ่งที่ผมทำขึ้นมา เพลงธรรมะที่มาพร้อมคำร้อง และทำนองนั้น จะทำให้น่าสนใจ กับชาววัยมันส์ได้อย่างไร สุดท้ายก็ร่วมสร้างงานเกาะบันไดวัดนี้ขึ้นมา ตามเจตจำนงอันมั่นคงของผม ในนามคณะเรียนเชิญท่านผู้มีจิตศรัทธา โดยมีผู้เกี่ยวข้องในคณะ ๒๕ คน และได้กราบอาราธนาพระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) มาเป็นที่ปรึกษาจิตติมศักดิ์

ด้วยานิสงค์ของความตั้งใจจริงของน้องๆ ทุกคน ทำให้งานนี้ได้รับการยอมรับจากสังคมกว้าง (กว้างแต่วงคนฟัง ส่วนแบ่งจัดจำหน่ายที่มีไว้สำหรับพวกใต้ดิน มีได้กว้างตาม ทำให้งานชิ้นนี้ถูก copy อย่างกว้างขวาง จนอาจกล่าวได้ว่า จังหวัดที่ไม่ใช่กรุงเทพฯ มีแผ่นจริงไม่ถึงจังหวัดละ ๑๐ แผ่น!) จนได้รับรางวัล Hamburger award/ คมชัดลึกอวอร์ด ในปี ๒๕๕๗

อ้อ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับหนังสือเล่มนี้???

ด้วยอิทธิพลจรรยา (เมื่อมีสิ่งนี้ แล้วสิ่งนี้จึงมี) อยู่มาวันหนึ่ง น้องมอลลี่ได้ติดต่อและโน้มน้าวให้ผมเขียนหนังสือขึ้นมา แล้วส่งให้สำนักพิมพ์เขาทำผมลังเลอยู่พอสมควร แม้ส่วนตัวจะเป็นคนชอบเขียน แต่ก็เจียมตัวว่าตัวเราไม่ใช่นักเขียน และยังเคยสนทนากับพระมหาพวงค์นรินทร์ ท่านเตือนให้ระวังว่า

“ระวังนะ เขียนหนังสือแล้วตัวตนจะเกิด (มากขึ้น)”

สหายธรรมผู้หนึ่งก็เคยกล่าวไว้ว่า

“เรื่องธรรมะ ไม่มีความรู้จริงอย่าเขียนดีกว่า”

ความคิดที่จะต้องเขียนหนังสือเพื่อพิมพ์ (ถ้าเขียนหนังสือส่วนตัวนั้นทำเป็นประจำอยู่) จึงหยุดไปเป็นเวลาหลายเดือน

วันหนึ่ง ก็รู้สึกว่ บทความบางชิ้นที่เราเขียนในบันทึก อาจเป็นประโยชน์ต่อกัลยาณมิตรบางคน (ผมได้พบกัลยาณมิตรหลายคนมาก หลังจากทำงานเพลงเกะบันได้วัดออกมา) จึงส่งให้เธอ (ป้าป๋มหรือพี่จองใจ HERE & NOW) อ่านแล้วรู้สึกว่เธอพอใจ จึงเกิดฉันทะขึ้นมา หลังจากสนทนากับเธอสักพัก ป้าป๋มกล่าวโดยสรุปกับผมว่

“แើด สิ่งทีแើดคิดจะทำ ขอให้ทำไปเลย

เขียนตามสัตรีลของตัวเอง พี่คิดว่ามันจะเป็นประโยชน์กับสังคมแน่นอน”

บวกกับความตั้งใจที่จะเขียนหนังสือเป็นของชั่วคราวไว้ให้กับงานศพตัวเองอยู่ก่อนแล้ว (คิดว่าน่าจะคิดว่าเราอาจตายได้ทุกเมื่อ) จึงคิดว่า ไหนๆ ก็มีเจตนาที่บริสุทธิ์อยู่แล้ว จึงเริ่มลงมือเขียนใหม่ ผสมกับการรวบรวม และเรียบเรียงสิ่งที่เคยเขียนไว้ก่อน ขึ้นมาเป็นหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา

ธรรมชาติ จึงเป็นการบอกเล่าความเห็นของผู้เขียนเพื่อเป้าประสงค์หลัก ๓ ประการ

๑. ร่วมสืบอายุพระศาสนา

๒. แสดงให้เห็นว่า พุทธศาสนานั้นง่ายจะตายไป (ไม่ยากจนเหลือวิสัยคนธรรมดา) ทำกันเป็นวิถีเถิด

๓. (แม้พุทธศาสนาจะง่ายแต่ต้อง) สะกิดเตือนตัวเองว่า อย่าประมาทหลงโลก มัวเมา จมปลักอยู่ในกิเลส

ขออนุโมทนาต่อน้องๆ กลุ่มเรียนเชิญฯ ทุกคน คณะทีมงานของสำนักพิมพ์ สุขภาพใจที่ได้เมตตา และเปิดโอกาสต่อผู้เขียนซึ่งไม่ใช่นักเขียน แต่เป็นนักเล่าเรื่อง จากแรงบันดาลใจได้ทำหน้าที่โดยสมบูรณ์ หากแต่มีข้อผิดพลาดประการใดๆ ขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วยครับ แต่หากมีกุศลจิตที่บริสุทธิ์อันเกิดจากการจุดประกายโดยการเสพงานชิ้นนี้ ขอถวายเป็นพุทธบูชาทั้งปวง

พิสุทธิ์ เกรียงบุรพา

สารบัญ

บทที่

คำนำสำนักพิมพ์	๓
คำนำ (ก่อนจะขึ้นบันไดวัด)	๕
๑ เสวนาธรรมกับพระพยอม	๑๑
๒ เสวนาธรรมกับพระพยอมภาค ๒ ในสวนลี้ก	๑๕
๓ ดนตรีกับธรรมะ	๒๕
๔ รัชมิกประชาธิปไตยกับปุทะเลยมหาวิชชาลัย	๓๗
๕ ตามหาส้วมหลวงปู่ขาว	๕๑
๖ กลัวผีที่วัดบุญโยง	๕๕
๗ ถ้ามั่นยาก (เกินไป) พระพุทธเจ้าคงไม่บอกให้ทำหอก (Mission Possible)	๖๑
๘ Zen of Zen	๗๑
๙ Art of Zen (อยากจะเป็นเซียนกะเขาบ้าง)	๘๑
๑๐ หัวเราะรำ กับสนเฒ่าแสดงธรรมแห่งสวนโมกข์	๘๕
๑๑ คุณประโยชน์ ๑๐ ของมรณสติ	๙๙
๑๒ แม่ไร้ซึ่งโยนิโสมนสิการแล้วไซร้!	๑๑๗
๑๓ รวยแล้วไม่โกง ตรรกะนี้เป็นจริงหรือ?	๑๒๑

บทที่

๑๔	รักในหลวง ไยไม่ปฏิบัติตามในหลวง	๑๒๕
๑๕	ทำไมเราไม่แสดงความเอื้อเฟื้อกันของวันสำคัญทางพุทธศาสนาทั้ง ๓	๑๓๕
๑๖	พุทธศาสนา ใน MBA format	๑๓๙
๑๗	คณิตศาสตร์กับการบรรลุพระอรหันต์	๑๔๓

เปิดท้ายเล่ม

	กว่าจะมาเป็นแกะบันไดวัด (ฉบับย่อ)	๑๔๗
	เสียงสะท้อนจากคนภายนอกและคนภายใน	๑๕๕
	บทสัมภาษณ์/บทความข่าว	๑๖๙
	แรงบันดาลใจ และข้อธรรมเสริมในแต่ละเพลง	๑๘๗
	เนื้อเพลงพร้อมคอร์ดกีตาร์	๒๑๔
	รวมภาพงานประกาศรางวัล คมชัดลึก	๒๓๑

เสวนาธรรมกับพระพยอม

ท่ามกลางวัดสวน อยู่ในเมืองนนทบุรีที่ความเจริญเริ่มเบียดเข้ามา **พระอาจารย์พยอม ภัลยาโณ** ก็ยังคงดำเนินวิถีชีวิตบรรพชิตของท่านเรียบง่ายเหมือนเดิม ทำงานหนักวันละมากกว่า ๑๔ ชั่วโมง ชลุกอยู่กับกองดิน และการสั่งงานกับลูกวัด ๗๐๐ กว่าชีวิต เพื่อบริหาร ๑๘ โครงการอยู่ ทำงานเหมือนกับสัปดาห์ละ ๘ วัน ปีละ ๔๐๐ วัน

ทุกครั้งที่ผมไปกราบนมัสการท่านที่วัดสวนแก้ว ผมก็เพียงแค่อธิษฐานกับเลขาฯ ท่าน ว่าท่านอยู่วัดช่วงเวลานั้นๆ ผมก็จะขับรถ ๕๐ กว่าโล จากบ้าน เพื่อไปกราบท่าน และทุกครั้งจะพบท่านนั่งอยู่อาสนะรับแขกประจำ ซ่างเป็นพระชั้นราช ที่เข้าถึงง่ายได้ทุกคนโดยไม่แบ่งชั้นวรรณะ และไม่มีพิธีรีตองอะไรเลย

ครั้งหนึ่งผมยังจำได้ฝังใจ ผมเข้าไปกราบรายงานท่านถึงงานเพลงเกาะบันไดวัดชุด ๒ ซึ่งมีเพลงพระเหล็ก (พระพยอม ภาค๒) เพื่อให้ท่านรับทราบ และอนุญาตกับเรา วันนั้นแดดอ่อนตอนสายเวลาประมาณ ๑๑ โมงพอดีกับสำหรับเพลของท่านที่ถูกจัดเตรียมไว้ แต่ท่านยังไม่ฉัน พระพยอมส่งสายตา

เรียกให้ผมเข้ามาคุย เนื่องจากพอมีเวลาอยู่ จนกระทั่ง ๑๑.๒๐ พระพยอม เหลือบไปเห็นกลุ่มเด็กอนุบาลเดินชมวัดอยู่ไกลๆ ท่านจึงเรียกผ่านไมค์โครโฟนว่า “นั่นเด็กๆ อนุบาลจากไหน ให้มาที่นี่หน่อยสิ หลวงพ่อจะเทศน์ให้ฟัง” คุณครู ๒ คนจึงพากลุ่มเด็กนักเรียนทั้งหมดรวม ๔๐ คนมานั่งเป็นกลุ่ม ฟัง ท่านเทศน์ฉบับสั้น เด็กๆ ก็ตอบกันเสียงแจ้ว สลับเสียงหัวเราะ จบจนเวลา ๑๑.๕๐ กลุ่มเด็กๆ จึงแยกย้ายไป ผมนึกในใจ เหลือเวลาอีกแค่ไม่ถึง ๑๐ นาทีสำหรับการฉันเพลของท่าน กับสำหรับฝึกสวด และน้ำพริกที่ตั้งรอกมาเกือบ ๑ ชั่วโมง

ยังมีนักข่าวอีก ๒ คนรอสัมภาษณ์ กำลังขยับตัวเข้าไปหา ก็พอดีกับจังหวะที่ท่านขยับมือจับฝึกสวดขึ้นฉัน ผมจึงบอกนักข่าวเหล่านั้นว่า รอท่านฉันเสร็จดีกว่านะครับ เพราะเวลางวดเข้าไปใกล้เที่ยงแล้ว เชื้อไหมครับ ท่านฉันเพลเสร็จเรียบร้อยในเวลา ๑๑.๕๙ นาที เป๊ะเลย พระที่เปี่ยมไปด้วยเมตตาอย่างพระพยอม ท่านพร้อมที่จะสอนธรรม สร้างปัญญาแม้ว่าจะมีช่วงเวลาเพียง ๑๕ นาที ท่านก็เอา ท่านเน้นมากกับเยาวชน เด็กๆ ทุกคน (ท่านคงคิดกรรมังพวกผู้ใหญ่ ผู้กว้างขวางทั้งหลายในสังคมไทยคงสอนยากเกินจะตัดแล้ว) ระหว่างที่ท่านฉัน ผมเองก็นั่งอยู่ไม่ไกลจากท่านนักอย่างสงบ (พระอาจารย์หลายท่านเคยสอนว่าห้ามชวนพระคุยระหว่างที่ฉัน) ปรากฏว่า พอท่านฉันไปได้ ๒ คำข่าว ท่านทักผมขึ้นมาว่า

พระพยอม : เป็นไงบ้างละ งานชุดสอง

ผม ตกใจเล็กน้อย แล้วตะโกนกลับไปว่า : คาดว่าจะเสร็จทันพฤหัสบดีฉลอง ๑๐๐ ปี ท่านพุทธทาสภิกขุ ปีนี้ครับท่าน (ที่ต้องตะโกนเพราะผมนั่งอยู่ห่างท่านประมาณ ๑๐ เมตร)

พระอาจารย์พยอมแม่จะเปี่ยมไปด้วยเมตตา แต่ก็**ยืนหยัดไม่เคยมี** วัตถุประสงค์ของคลังไว้ฉลองศรัทธาญาติโยมแต่อย่างใด สิ่งที่ท่านผลิตออกมา **นั้นมีแต่ปัญญาล้วนๆ** ไม่ก็เป็นกุศโลบายให้คนมือชีพ เลี้ยงปาก เลี้ยงท้อง ได้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นขบวนการกำจัดความยากจนออกไปจากคนไทยจริงๆ ไม่เหมือนการไล่แจกเงินคนรากหญ้าของรัฐบาลบางรัฐบาลที่นอกจากไม่ช่วยแก้จนอย่างยั่งยืนแล้ว ยังสปอยล์ให้คนเลี่ยนนิสัย ไม่ขยัน รอแต่จะรับการช่วยเหลือ เอื้ออาทรจากสิ่งภายนอก ก่อกองคิดช่วยตัวเองเสมอไป พระพยอมใช้หลักแก้จนแบบยั่งยืน อุปมาเหมือน การสอนคนให้จับปลาเป็น ช่วยเขาได้ **หลายมือ จนตลอดชีวิต เพราะมีสัมมาชีพ** ดีกว่าการโยนปลาให้เขากิน **รอดไปได้แบบจวบจวนแค่มือเดียว แล้วต้องนั่งลุ้นมือต่อมือ**

เคยถามท่านว่า ภารกิจของขนาดนี้ท่านใช้ชีวิตทำสมาธิอย่างไร?

ท่านเมตตาตอบกลับมาว่า “เราใช้เวลาขณะเดินทาง นั่งในรถตู้ เหนียวไปงูล้มผัสกับนิ้วชี้” ว่าแล้วก็ยกมือขวา ทำให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย ให้รู้สึกตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา

บางครั้งท่านนั่งหลับในรถตู้ เพื่อให้สมองสดชื่น และตื่นมาเทศน์ได้อย่างเปี่ยมปฏิภาณไหวพริบ ส่วนตอนกลางคืนนั้นเราจะใช้ในการอ่านหนังสือชีวิตและปฏิบัติทาของพระพยอม กัลยาโณนั่นคุ่มจริงๆ ทรงคุณค่าและช่วยคนได้จริงๆ ทุกๆ นาทีเลยครับ

ไม่ใช่พระเสก แต่เป็นพระสอน	ไม่เคยอ้อนวอนผู้คนกราบไหว้
หยาบยื่นธรรมะเข้าสู่กลางใจ	ประกาศก้องไปไม่เคยเหนื่อยล้า
ไม่มีวัตถุประสงค์ของคลัง	มีแต่พลังสร้างสรรค์สังคม
เอาหยาดเหงื่อแรงงานแทนน้ำมนต์	เมตตานิยมท่านเจ้าคุณพระพยอมฯ

เสวนาธรรมกับพระพยอม ภาค ๒ ในสวนลี้ก

ปลายเดือนเมษายน ๒๕๔๗ ใกล้เคียงวันคล้ายวันเกิดพระอาจารย์พยอม (๒๔ เมษายน) บ่ายอ่อนๆ ของวันทำงาน ที่ผมปลีกจากงานประจำ ตั้งใจขับรถมากราบพระพยอม และปรึกษางานเพลงเกะบันไดวัด (ชุดที่ ๑ หน้าปกเป็นรูปปั้นโต) หลังจากจอตรถ ถอดเน็ตไต้หวัน เปลี่ยนเป็นสะพายคอมพิวเตอรืโน้ตบุ๊กพร้อมกระเป๋า (ทุกที่จะสะพายยาม แต่คราวนี้กะว่าจะเอาโน้ตบุ๊กไปเปิดเพลงที่ทำให้ท่านฟังโดยตรง) เดินเข้าไปหาท่านที่บริเวณรั้วแซกพบว่าหลวงพ่อพยอม เดินเข้าไปทำกิจในสวนลี้กแล้ว จึงถามคนวัดว่า ลี้กแค่ไหน เขาบอกว่า ลี้กมากเป็นที่สวนใหม่ ต้องเดินลี้กเข้าไปประมาณ ๓ กิโลเมตร แต่ไม่ต้องกลัวหลง ให้ถามคนไปเรื่อยๆ ตลอดทาง (เชื้อใหม่ครับ นี่เป็นคำแนะนำที่ดีมากๆ เลย เพราะอะไร เดี่ยวตามมาดูตอนะครับ)

ผมเริ่มต้นเดินกรุยไปตามทิศทาง ที่คุณป้าชี้ แล้วถามทางไปเรื่อยๆ ทุกครั้งเมื่อถึงทางแยก ว่าสวนใหม่เดินไปทางไหน ดินที่ขรุขระบางช่วงเป็นดินที่ยังไม่แข็งนัก ทำให้มันติดเลอะเต็มรองเท้าผม เวลา ๒๐ นาทีผ่านไป ความ

หวังที่จะได้เจอท่านใกล้เข้ามาทุกที เพราะผมรู้สึกว่าคุณเดินเข้ามาลึกมาก ๆ ถ้าให้เดินหาทางออกกลับเองไม่ถูกแน่ๆ ทุกครั้งที่ถามเด็กวัดระหว่างทาง ว่าหลวงพ่อยุ่ไหน ทุกคนจะตอบว่า อยู่ตรงนั้น แต่พอผมเดินทางไปถึงจุดนั้น ก็พบเด็กวัดอีกคนตอบว่า ใช่ เมื่อก็หลวงพ่อยุ่ตรงนี้ แต่ตอนนี้เดินไปตรงโน้นแล้ว (อีกจุดหมายหนึ่ง) **หลวงพ่อยอมอายุมากกว่า ๕๕ แล้ว (ณ ขณะนั้น) แต่ท่านเดินเหินในสวนดิน รวากับนกบินถลาลม กระฉับกระเฉงรวดเร็วยิ่งกว่า กามนิตหนุ่ม**

จนกระทั่งผมเห็นหลังท่านไปๆ ฟ้าเหลืองๆ กับหัวท่านดำๆ (กราบขอโทษ ถ้าคำบรรยายออกจะลูกทุ่งไปหน่อย ที่ดำเพราะท่านทำงาน ตากแดดในสวนทั้งวัน หมวก กอบ พระวินัยก็ห้ามใส่ ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าครีมทา กันแดด จะอนุโลมสำหรับพระภิกษุได้ไหม) ดีใจมากเลยที่เห็นท่าน คุณบ้ำที่อยู่ใกล้ๆ จึงช่วย ทำท่าจะตะโกนเรียกหลวงพ่อก็ให้ ผมบอกห้ามท่าน ไม่ต้องหรรอครับ เดียวก็ทันแล้วครับ **คุณบ้ำบอก ถ้าไม่เรียก, จะไม่ทันนะ ท่านเดินเร็วมาก คุณต้องวิ่งเลย** ครับๆ ผมวิ่งเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งในสภาพที่ไม่เอื้อเท่าไร (รองเท้าทำงานเลอะโคลน สะพายกระเป๋าคอมฯ โตงเตง) จนทันท่านในที่สุด

ที่ท่านเพราะหลวงพ่อยุ่เดิน และกำลังสั่งงานกับเด็กวัด ๗ ถึง ๘ คนที่กำลังชุดลอกโคลนจากริมคลอง เอาไปถมริมรั้ว หลวงพ่อบอกว่าเป็นดินดำ ซึ่งเป็นดินที่อุดมไปด้วยปุ๋ย ปลูกไม้ ไม้กึ่งาม จะว่าไปแล้ว **หากมีการจัดอันดับพระในเมืองไทยกัน ว่าพระรูปใด วัดใด สนองต่อกระแสพระราชดำริ เศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงได้เห็นเป็นรูปธรรมมากที่สุด ก็ต้องยกให้พระพยอมอาจารย์ผมนี้ล่ะครับ**

ขณะที่นี่ก็อยู่เพลินๆ ท่านเหลือบมาเห็น สองตาจ้องเขม็ง นิ่งสัก ๕ วินาที จึงถาม

“มาทำไม” (คงนึกในใจแน่ๆ ว่า กูอุตส่าห์หลบญาติโยมเข้ามาในสวนลึกขนาดนี้ เพื่อปลีกวิเวก ทำงานเกษตรสีเขียวแล้ว ยังมีคนตามมารังความอีก)

ผมจึงตอบไปว่า

“เอางานเพลงธรรมชาติมารายงานให้ท่านทราบครับ”

ท่านคิดอยู่ครู่หนึ่ง เริ่มจำได้ว่าผมคือคนที่เข้ามาในวัดแล้วเอาซีดีเพลงธรรมชาติขณะปรุงให้ท่านช่วยฟังอยู่บ่อยๆ จึงตอบกลับมาว่า

“รอเราเดี๋ยว ขอสั่งงานเล็กๆ ก่อนนะ”

ผมจึงนั่งรอกลางดินเลย ไหนๆ รongเท้าก็เลอะแล้ว กางเกงจะเลอะอีกหน่อยเป็นไรไป หลังจากนั้น ๓ นาที ท่านจึงนั่งกลางดินบนเนินที่สูงกว่า ผมจึงเข้าไปกราบรายงานว่า

“งานเพลงเกาะบันไดวัดที่ท่านเป็นห่วงกลัวผมจะเจ๊ง ได้รับการตอบรับจากสถานีวิทยุชุมชนหนึ่งแล้ว (Fat Radio)”

จากนั้นผมอาศัยจังหวะเวลาที่ท่านมีอยู่น้อยนิด ขอโอกาสท่านเพื่อเปิดโน้ตบุ๊กกลางสวน เพื่อเล่นซีดีเพลง (เพลงพระพยอม) ให้ท่านฟัง แล้วขออนุญาตท่านว่า

“ผมได้แต่งเพลงเพื่อท่าน ๑ เพลง ไม่แน่ใจว่าเหมาะสมหรือไม่อย่างไร จึงขอเปิดให้ท่านได้ฟัง”

พระพยอมตะโกนบอกเด็กๆ ที่ซูดดินอยู่
“เฮ้อพวกเรามาฟังเพลงกัน”

ไม่ใช่พระเสกแต่เป็นพระสอน	ไม่เคยอ้อนวอนผู้คนกราบไหว้
หยิบยี่นฉรรมะเข้าสู่กลางใจ	ประกาศก้องไปไม่เคยเหนื่อยล้า
ไม่มีวัตุถุมงคลของขลัง	มีแต่พลังสร้างสรรค์สังคม
เอาหยาดเหงื่อแรงงานแทนน้ำมนต์	เมตตาานิยมท่านเจ้าคุณฯพระพยอมฯ

เปิดไปได้ครึ่งเพลง ท่านก็ถามพวกเด็กๆ

“เพราะไหม?”

เด็กๆ ตอบประสานเสียงกันว่า

“เพราะครับ”

ท่านจึงหันมาแนะนำว่า

“เพลงฉรรมะต้องแบบนี้ ดนตรีไม่ต้องดังมาก เน้นเสียงร้อง เนื้อหา

ชัดเจน เรานุญาติ”

ผมจึงขอให้ท่านเขียนเป็นจดหมายอนุโมทนาให้กับงานเพลงชุดนี้

ท่านก็บอกให้ผมไปเขียนมา แล้วท่านจะเซ็นให้

.....

ผมนั่งรอได้ซักพัก

ท่านเกิดบึ้งขึ้นมา แล้วบอกผมว่า เฮ้อจตไป จดตามที่เราบอก

*หู ตา ของเราเป็นทางผ่านของคุณศ และ อกุศล บุญ และ บาป
ดูบางอย่าง ฟังบางอย่าง ก็ก่อกองคุณ และ โทษ
เสียงเพลง ดนตรี ที่ไม่เป็นข้าศึก ต่อ คุณศ*

สาธุชนฟังได้ ไม่ผิดศีล ผิดกรรม

เพลงที่ส่งเสริม ให้เกิดคุณธรรม ใครฟังแล้วถือว่าเป็นบุญ

ขอเชิญชวนฟังเพลงนี้ดู หูของท่าน อาจมีบุญได้ซึมซับ

รับเอา ข้อคิด หลักธรรม จากการฟังเพลงนี้ เป็นธรรมะบันเทิง

ขออนุโมทนา

พระพิศาลธรรมพาที (พระพยอม) ปัจจุบัน ท่านเป็นพระราชธรรมนิเทศ

ผมรู้สึกปลื้มใจในเมตตาจิตของท่านยิ่งนัก อยากรจะโทรไปเล่าให้แม่ฟัง เป็นคนแรกเลยว่าได้ใกล้ชิดพระพยอม แบบส่วนตัวแบบนี้

ยามบ่ายแดดจัดปลายเดือนเมษาเช่นนี้ พระซึ่งทำงานใช้แรงงานหนัก แต่ฉันอาหารไม่ได้แล้วหลังเพลาเที่ยงวัน พระพยอม คvikเอาน้ำ ๒ ขวดจาก ยาม ขวดหนึ่งเป็นน้ำเปล่า และอีกขวดเป็นน้ำผลไม้ ยื่นมาให้ผมเลือก ผมไม่อาจปฏิเสธน้ำใจจากท่านได้ จึงเลือกเอาน้ำเปล่ามา เพราะเห็นว่า น้ำผลไม้ที่มีน้ำตาล และเกลือแร่ น่าจะจำเป็นต่อท่านมากกว่า เป็นน้ำที่ผมดื่มได้เรื่อยๆ มากที่สุดในชีวิตเลยครับ ไม่เพียงแค่ดับกระหายทางกายเท่านั้น แต่ยังช่วยดับกระหายทางจิตวิญญาณอีกด้วย

หลังจากภารกิจผมเรื่องเกาะบันไดวัด (งานเผยแผ่ธรรมะผ่านบทเพลงร่วมสมัย) เสร็จสิ้นแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะช่วยท่านชุดดิน แะก้อนดินด้วยมือเปล่า ขนลงเปลจนเต็ม แล้วใช้ ๒ คนหามกองดินในเปล ถ่ายลงไปข้างรั้ว เพื่อปลูกต้นไม้ ชุดๆ แะงๆ ขนๆ อย่างนี้ ร่วมกับท่านประมาณ ๒๐ นาที พอได้จังหวะนั่งพัก ขาผมก็ลั่นอย่างไม่ได้ตั้งใจ คิดในใจว่า ทำไมเหนื่อยอย่างนี้ เหลือบไปดูพระพยอม ยังยืนทะมัดทะแมง ไม่เหมือนคนอายุ ๕๕ ที่ได้งัดดินชุดดิน มาแล้วทั้งวันเลย

ผมนั่งนึกในใจว่า ไม่น่าเชื่อว่า พระที่เป็นนักพูด นักเทศน์ต้นตำรับ ธรรมะบันเทิง (Dharmatainment) เวลาอยู่ในสวน ส่วนตัวนั้น ท่านไม่ยกเกะ พุดจาพาที่เหมือนตอนอยู่บนเวทีเลย? หน้าซำยังดูจริงจัง Serious และแสดงความห่วงใยต่อสังคมไทยและพระพุทธศาสนาอย่างมากทีเดียว

ในเรื่องสังคมนั้น ท่านเป็นห่วงมากๆต่อเยาวชนไทยในสถานการณ์ปัจจุบัน เด็กหญิง เด็กชายน่าเป็นห่วงเท่าๆ กัน สิ่งเร้าสมัยนี้มีมาก โอกาสที่เด็กจะถูกข่มขืนมีสูงเท่ากันทั้งหญิง และชาย, นโยบายของวัดสวนแก้วนั้น ยอมรับเอาคนจำนวนมากที่ไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้าเข้ามาทำงานในวัดตั้งมากมาย หลายร้อยคน บางคนก็ไม่มีที่ไป เพราะเสียประวัติเช่นเพิ่งออกจากคุกมาบ้าง หรือไม่มีใครเอา, จึงมาที่นี้ ภาระในการรับคนเหล่านี้เข้าทำงาน จึงเป็นปัจจัยเสี่ยงสูงมาก แต่ก็ยังไม่สูงไปกว่าเมตตาคารธรรมของหลวงพ่อ ใครที่ติดตามข่าวอยู่บ้าง คงไม่แปลกใจว่ามีการขโมยตู้บริจาคเงิน มีพนักงานบางแผนกในวัดสวนแก้วยกยอกเงินวัดไปเป็นแสนๆ เกิดขึ้นที่วัดสวนแก้ว (เข้าข่ายกินบนเรือน ขี้บนหลังคา)

ครั้งหนึ่งผมเคยกราบเรียนถามท่านด้วยความห่วงใยว่า

“เห็นข่าวในหนังสือพิมพ์ว่าพนักงานแผนกคอมฯ ยกยอกเงินวัดไปกว่า ๒๐๐,๐๐๐ บาท, ท่านได้คืนมาบ้างไหมครับ?”

ท่านทำมือจีๆ อย่าเอ็ดไปแล้วพูดว่า

“อย่าพูดดัง มันกลับมาทำงานใช้แล้ว โหน้นยิ่นที่ฝ่ายต้อนรับ ใส่เสื้อ สีกาแพ่”

ผมตกใจเล็กน้อย แต่ก็อดยิ้มไม่ได้ แล้วจึงเปลี่ยนเรื่องสนทนา

พระพยอมมีระบบจัดการที่ยอดเยี่ยม ท่านค่อยๆ เรียนรู้ไปในขณะทำงาน (Learning by doing) ผสมผสานกับบารมีธรรมของท่าน ท่านจึงสามารถดำเนินการ จัดการวัดมาได้หลายสิบปี เต็มโตมีทั้งสาขามากมาย รวมถึง ๑๘ โครงการที่ท่านสร้างขึ้นมาเพื่อลดภาระสังคม เลี้ยงคนได้มากกว่า ๒๐,๐๐๐ คน ทั้งๆ ที่ท่านไม่ได้มีปริญญา MBA ซักฉบับ คนอย่างเราๆ เสียอีก บางทีมีปริญญา MBA มาทั้งที่ บริหารจนบริษัทเจ๊งไปหลายบริษัทฯ ยังมีเลย คิดแล้ว ก็อดอัศจรรย์ใจไม่ได้จริงๆ

เพราะฉะนั้น เมื่อใดก็ตามที่รู้สึกท้อใจ เหนื่อยล้ากับชีวิตที่ดำเนินไปไม่สำเร็จและบรรลู่ถึงจุดหมายสักที ผมจะระลึกนึกถึงท่าน บ่อยครั้งก็จะขับรถไปหาท่านเลย มีวาระบ้าง ไม่มีวาระบ้าง ในเมื่อเป็นกัลยาณมิตรกันแล้วไม่เห็นเป็นไร ไปดูท่านทำงาน ไปดูบรรยากาศวัดสวน กลางเมืองนนท์ฯ เขยชมคนยากจนหลายคนที่อยู่ดีมีกิน จนไม่เหลือเวลาที่จะคิดท้อถอย แม้บรรยากาศการเมืองจะอึมครึม อ่อนไหวต่อการแตกแยก ท่านก็พลิกผันสถานการณ์ ออกแคมเปญตัวใหม่ว่า **รักพ่ออย่าทะเลาะกัน** ให้คนไทยมีสติ ยับยั้งซึ่งใจไม่ทำให้เกิดเหตุการณ์บ้านปลายจนกลายเป็นวิกฤติ ให้นึกถึงพระคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในหลวงของเรา สมกับที่ท่านเรียกตัวเองว่า เป็น **เกจิมาร์เก็ตติ้ง!**

วัดสวนเมืองนนท์ฯ ท่ามกลางความเจริญที่โอบล้อมเข้าไป กับอดีตชายไทยฐานะยากจนคนหนึ่ง ที่ศรัทธาในพระพุทธศาสนา **ทุมเท ผะแผ่สังเคราะห์ พัฒนา** จนเป็นวัดสวนแก้ว จนตัวท่านได้รับสมณศักดิ์เป็นพระชั้นราชในปัจจุบัน

พระนักเทศน์ติดดิน ที่แทบจะไม่มีคนไทย คนไหนไม่รู้จักพระพยอม
นั่งสนทนาธรรมกับผมกลางอาสนะดินโคลน ความรู้สึกปีติแบบนี้ ไม่มีทางที่
ใครจะบรรยายได้ครบถ้วนด้วยภาษาสมมุติหรอกครับ

ผมจึงขอยุติไว้เพียงเท่านี้

กราบงามๆ แต่พระสงฆ์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบผู้นั้น และกราบขอบ
พระคุณพระพยอมอย่างสูง ที่วันนั้นท่านกรุณาเดินนำหน้า, พาผมออกมาจาก
สวนลึกได้ในที่สุด (หากเดินออกเองคงหลงแน่ๆ)

สาธุท่านเจ้าคุณฯ พระพยอม

